

K pravoplatnosti jest přihlížeti z úřadu i ve vyšších stolicích, dojde-li k nim věc následkem přípustného opravného prostředku. Pravoplatné rozhodnutí brání tomu, aby o téže věci neb otázce nebylo mezi týmiž stranami znovu rozhodnuto. Nelze se proto otázkou aktivní legitimace ve sporu zabývat, i kdyby rozhodnutí konkursního komisaře neodpovídalo zákonu. Poněvadž se odvolací soud následkem odchýlného právního názoru nezabýval ostatní částí odvolání, bylo rozsudek zrušiti a rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 13830.

Vzdání se žalobního nároku při zpětvzetí žaloby, jež bylo druhou stranou přijato, jest bezúčinné, bylo-li přivoděno lstí druhé strany.

Pouhé zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku není na závadu novému zažalování nároku.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 590/33.)

Žalobu o nároky ze služební smlouvy proti firmě Sch. zadal žalobce původně u živnostenského soudu pod Čž II 132/30. V tomto sporu vzal žalobce žalobu zpět vzdav se žalobního nároku. Žalobou, o níž tu jde, zadanou na pracovním soudě, domáhal se žalobce na firmě Sch. v podstatě týchž nároků jako ve sporu Čž II 132/30, a uvedl v žalobě, že se ke vzdání se žalobního nároku ve sporu Čž II 132/30 dal pohnouti slibem žalované (jejího zástupce), že ho přijme zpět do práce, a že žalovaná učinila slib ten s úmyslem nikdy jej nesplniti, jen aby vymohla na žalobci zpětvzetí žaloby a vzdání se žalobního nároku. *Procesní soud* první stolice žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v *důvodech*: Ze spisu Čž II 132/30 bylo zjištěno, že žalobce vzal tehdejší žalobu zpět a vzdal se současně žalobního nároku. Tím jeho nárok zanikl vzdáním se, k čemuž je každý oprávněn. O podmíněném vzdání se nároku není ve spisech Čž II 132/30 nic uvedeno. Jde o vzdání se nepodmíněné. Ku tvrzení, že byl uzavřen smír, že žalovaná smír nedodržela, jakož i, že žalovaná smír uzavřela ve lstivém úmyslu, žalobce do práce nepřijmouti a dosáhnouti na něm vzdání se žalobního nároku, netřeba přihlížeti. Odporuje to protokolu živnostenského soudu, a, i kdyby smír žalobcem tvrzený byl skutečně uzavřen, což protokolem není prokázáno, mohl by se žalobce nanejvýše domáhati jen dodržení smíru se žalovanou, nikoli původního nároku. Nárok ze smíru není předmětem žaloby a nelze proto o něm rozhodovati. *Odvolací soud* napadený rozsudek potvrdil, odkázav k důvodům rozsudku prvního soudu.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Právem vytýká dovolatel právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) názoru nižších soudů, že vzdání se žalobního nároku jest pro něho závazné i tehdy, bylo-li na něm lstivě vylákáno, a že by na základě smíru se ža-

lovanou mohl proti ní uplatňovati jen nárok ze smíru, nikoliv však nárok uplatňovaný v dřívějším sporu Cž II 132/30. V souzeném případě podle protokolu ze dne 24. října 1930, Cž II 132/30-6 vzal žalobce žalobu zpět, vzdav se dalšího žalobního nároku. Vzdání se nároku oprávněným (§ 1444 obč. zák.), jež bylo zavázaným přijato, jest obligační smlouvou mezi nimi, na niž jest použití všeobecných předpisů o uzavírání a platnosti smluv (§§ 861 a násl. obč. zák.). O tom, že vzdání se žalobního nároku žalobcem bylo žalovaným přijato, nelze pochybovati; vždyť žalovaný právě v souzeném sporu uplatňuje toto vzdání se žalobcovo. Podle § 870 obč. zák. není povinen dodržeti smlouvu ten, kdo byl k ní přiveden druhou stranou lstí. Žalobce svým přednesem, o němž nabízel důkaz výslechem stran, právě doličoval, že byl přiveden ke vzdání se žalobního nároku druhou stranou lstí. Tato tvrzená okolnost jest pro rozsouzení projednávaného sporu závažná. Bude-li totiž prokázáno tvrzení žalobcovo, že byl přiveden ke zpětvzetí žaloby a ke vzdání se žalobního nároku slibem žalované, že ho přijme opět do práce, a že žalovaná učinila slib ten s úmyslem nikdy jej nesplniti, jen aby vymohla na žalobci zpětvzetí žaloby a vzdání se žalobního nároku, pozbude vzdání se nároku žalobcem, přivoděné lstí žalované, pro žalobce závaznosti. Pouhé zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku nebrání tomu, aby týž nárok nebyl znovu zažalován, pokud se týče zpětvzetí žaloby bez vzdání se žalobního nároku nelze s úspěchem uplatňovati hmotněprávní námitkou, byl-li nárok, jež byl předmětem zpětvzetí žaloby, znovu zažalován. Jest proto v tom, že odvolací soud neprovedl o uvedeném přednesu žalobcově důkaz výslechem stran, jež tu jediné přicházeli v úvahu, spatřovati vadu odvolacího řízení, jež byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), zejména, uváží-li se, že žalovaná ani v řízení před pracovním soudem ani v odvolacím řízení nevznesla jiných námitek proti žalobnímu nároku. Jen ještě se podotýká, že nezáleží na tom, že nebylo do protokolu ze dne 24. října 1930, Cž II 132/30-6 pojata, proč došlo ke vzdání se žalobního nároku a ku zpětvzetí žaloby.

Čís. 13831.

Služební poměry železničních zaměstnanců.

Postupem předepsaným v § 70 vl. nař. ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., jest se domáhati i opravy nesprávné výměry nebo výplaty odpočivných (zaopatřovacích) požitků, postup ten nemusí však býti zachován i v případech, kde další výplata vyměřené již pense byla pensionovanému zaměstnanci čsl. státních drah odepřena z důvodu, že nabytí schopnosti ku práci. Nepřichází tu proto v úvahu propadná devadesátidenní lhůta podle § 2 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. října 1934, Rv II 200/34.)

Žalobce byl pomocným zaměstnancem československých státních drah. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se na československém státu vyplacení další pense měsíčních 425 Kč. Oba nižší soudy žalobu zamítly.